

fólkatingsvalið 94

Javnaðarflokkurin torir at taka ábyrgd

Javnaðarflokkurin hevur við nýggju samgonguni prógvað, at hann vil og torir at taka ábyrgd. Soleiðis eisini við fólkatingsvalinum. Nú flokkurin kemur aftur í landsstýri er at størsta týðningi, at hann eisini fær umboð á fólkating skrivar Jóannes Eidesgaard, valemni til fólkatingið

Síggi, at skyldmaðurin Kent Kirk nú eisini er vorðin partur av valstríðnum hjá fólkaflokkinum. Í bløðnum greiðir hann frá, at Óli Breckmann, MF, hevur høvuðsábyrgdina av, at føroyingar eisini kunnu gera brúk av lógini »Erstatning til krigstidens ofre«. V.ø.o., at føroyingar, ið sigldu undir krignum, kunnu søkja um krigspensjón.

Utan at koma nærri inn á, at henda pensjón verður so harðliga skattað, so hevur nýggja landsstýrissamgongan sett sær fyrri, at bota um hesi viðurskipti.

Men tá ið Kent Kirk sigur, at uttan Óla so var eingin krigspensjón komin, so vita bæði hann og Óli, at hetta er ikki rætt. Tí stjórnin, sum teir stuðlaðu, var ein minn-lutastjórn, t.v.s. at teir vóru

ikki førir fyrri at viðtaka eina lóg uttan hjálp frá øðrum.

Nei, sannleikin var, at uttan eitt áhaldandi stríð í danska javnaðarflokkinum var henda søk ikki vunnin. Tað var neyðugt at fáa javnaðaratkvøður fyrri at fáa lógina samtykt. Hesum arbeiði tók føroyski fólkatingsmaðurin Jákup Lindenskov sær av.

So um rætt skal vera rætt, so hava bæði Óli og Jákup gjørt sítt til, at henda lógin varð broytt. Men hvat var meira sjálvsagt?

Fyrirakvøldið hevði annars fólkaflokkurin fram-løgusending í útvarpinum. Nú er tað ikki nakað óvanligt í, at hvør sigur sína søgu sum best, men her var fólkaflokkurin aftur øðrvísi. Sum vældresserað sirkusdjúr komu teir ein fyrri og annar

eftir og hálovaðu stavna-manni floksins, Óla Breckmann.

Tað var einki mark fyrri øllum tí góða hetta politiska unikum hevði gjørt fyrri land og fólk. At teir fingi teir ungu spírarar at líra hetta av sær, tað var so sín søk, men Gud hjálpi mær, um ikki bæði Sundstein og Anfinn og aðrir sungu við í sama kóri.

Dugnagur sirkusstjóri, tað má sigast.

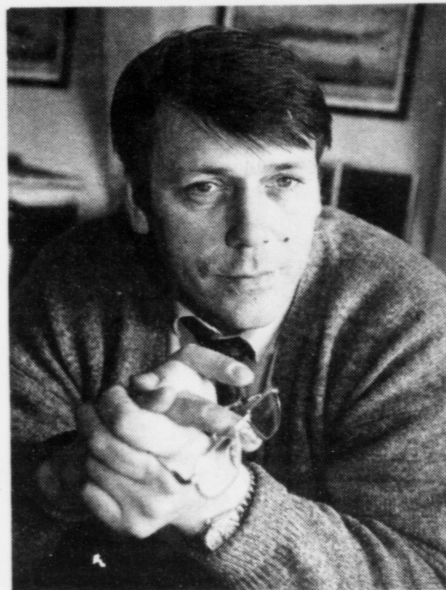
Ikki tí, okkurt gott man liggja eftir arbeiðinum hjá Óla á danatingi í so nógv ár. Fyrr var illa. Men álvaratos, nakrar av røðum hansara, serliga tær um apartheid o.a., kundi hann spart okkum fyrri. Tær hava so ikki tænt Føroya søk.

Men til hetta fólkatings-

valið hava vit ikki brúk fyrri politíkarum, sum seta seg afturá og sjálgleðast um gjørd avrik.

Land okkara tørvar politíkarar, sum tora at stíga fram og líta framvir. Men fremst av øllum poliitkarar, sum ikki útflyta partapolitískt stríð av Tinghúsvænum niður á Christiansborg.

Fyrr framman liggja nakrar samráðingar við danir, sum kunnu verða altavgerandi fyrri framtíð okkara. Tí er tað so ótrúliga neyðugt við fólkatingsumboðan, sum við einum ótroystiliggum arbeiði vinna okkum »goodwill« millum dansk- ar tingmenn. Høgra ekstremistiskar røður av slagnum hjá Óla Breckmann gera bert ilt verri. Ja, stórir møguleiki er fyrri, at hansara hugsjónarligu

brøður brúka tað aftur ímóti okkum.

Javnaðarflokkurin hevur við nýggju samgonguni prógvað, at hesin flokkur vil og torir at taka ábyrgd. Sjálvt um vit fingi ein dyggan frammaná við seinasta lögtingsval, so herja vit á aftur. Vit seta okkum ikki í andstöðu at sleikja sárin, men bretta upp um armar og fara til arbeiðis tí vit vita, at hetta tenir okkara landi.

Soleiðis eisini við fólkatingsvalinum. Nú vit aftur eru í samgongu, og tað er líkt til, at danska javnaðar-

stjórnin heldur fram eftir valið, er tað av størsta týðningi, at vit eisini fáa eitt føroyskt javnaðarumboð á danating. Eitt sambandsumboð ella eitt fólkafloksumboð fara beina kós inn í danskan andstöðupolitikk – tað er ikki tað, vit hava brúk fyrri.

Okkum tørvar umboð við ávirkan á stjórnarflokk – javnaðarflokk.

Tí heiti eg enn einaferð á allar føroyingar um at stuðla javnaðarflokkinum – hann vil loysnir.

Jóannes Eidesgaard

Veljið javnaðarfólk á Kristiansborg

Tað vil arbeiða fyrri Føroyum og øllum tí, sum føroyskt er skrivar Jógvan Adolf Johannesen valemni til fólkatingið

Tá ið eg av tilvild hoyrði valrøðurnar hjá fólkaflokkinum mikukvøldið 14. sept., kundi eg ikki hugsa annað enn, at nýstovnaða samgongan hevur notið teimum fast.

Dusaðir í sigursrómi og glettandi á tonnum tevdjaru teir borgarligu flokkarnir blóð og av góðum grundum.

Hin borgarligi valsigurin var jú ræðandi stórur; men føroyski veljarin átti av royndum at hava lært, at teir

als einki høvdu at nýta stórsigurin til.

Óg tí situr hin føroyski veljarin eisini sum kánus í dag. Gyklandi hvørvisjónir og tølendi varraspæl fyrri at tekjast fjøldini hevur jú altíð eyðkent teir borgarligu flokkarnar – og soleiðis var tað eisini á seinasta lögtingsvali.

Men, ofta vaknaði fjøldin við kaldan dreyum og varnaðist, at hon var villleidd og at øll tey føgru orðini als ikki vóru at meta øðrvísi

enn bos, sum fýkur fyrri lotinum.

Tí, hvussu teir venda og snara veruleikanum, so kunnu teir aldri koma uttanum, at teir aldri unnaðu verkamannafjöldini so mikið sum ein evarska lítlan mola fyrr enn teir sjálvir høvdu etið seg steinmettar og nakað væl afturat.

Tí, undraðist eg ikki yvir, at kvinini í hesum døgum ljóða ónskrilíg úr fylkingum teirra borgarligu og tá einahelst úr fólkaflokk-

um.

Men, mær tykir ikki synd í teimum, sum reiggjaðu øksini móti javnaðarflokkinum, men í ovurhuga raktu seg sjálvan á hælslinarnar. Teir gapaðu nevnliga yvir meira enn teir vóru førir fyrri at svølgja, og tí sita allar teirra villu ætlanir skoraðar rimmarfastar í vælindinum á teimum borgarligu og losna vónandi ikki aftur í bræði.

Nú ætla teir borgarligu at Framhald á síðu 24

